

ind i Finantslovsforslaget, et Arbejde, som for Udenforstaaende let kan tage sig ud, som om det Hele i Virkeligheden var spildt Uleilighed fra Folkethingets Side. Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at naar jeg har hørt den høitærede Finantsminister sige begaede foregaaende Aar og ogsaa gjentage det i Aar, at en af Hovedhindringerne for, at det var muligt for den høie Regjering at modtage det af Folkethinget vedtagne Finantslovsforslag, var den, at der saanedes Bevillinger til bestaaende Love, vil jeg herved erklænde, at jeg for min personlige Del er ganske enig med den ærede Finantsminister i, at foraaendst der paa Forslaget saanedes Bevillinger til bestaaende Love, vedkjender jeg mig den Ansæelse, at jeg anser det for et Misbrug af Bevillingsmyndigheden fra det Things Side, der negter saadanne Bevillinger. Jeg kan endogsaa gaa saa vidt, at jeg fuldt ud kan erklære mig enig med den høitærede Finantsminister i, hvad han udtalte i Fjor, saa at jeg, selv om det er Love, der ere udstedte i Henhold til Grundlovens § 25, anser det for et Misbrug, hvis et Thing, særlig Folkethinget, vilde negte Bevillingen til saadanne Love. Men videre gaar min Tilslutning til den høitærede Finantsministers Ansæelser rigtignok ikke; thi jeg maa tillade mig at tilføie, at de nuværende foreløbige Love, hvortil man forlanger Bevillinger, ere som bekendt Love, der for flere Aar siden ere udstedt af den høie Regjering, og som allerede i Folkethinget have faaet en Behandling, hvorefter Folkethinget har erklæret, at efter dets Opfattelse ere disse Love i Virkeligheden slet ikke længere Love, men kun Indretninger, som opretholdes ved et Magsprog af den høie Regjering paa Trods af Loven; og saalænge Folkethinget vedkjender sig en saadan Opfattelse, følger det af sig selv, at Folkethinget ikke kan have nogenomhelst Forpligtelse til at votere Bevillinger til deres Opretholdelse. Det er jo, som de Herrer ved, ganske særlig Loven om Gendarmerne, der volder Vanstueligheder, og jeg maa tilstaa, at hvis jeg der maatte gjøre en ganske reel Bemærkning, skulde det være den, at naar en Lov eller en Indretning allerede har kostet Landet lige omkring ved 3 Mill. Kr. og for hver Dag, der gaar, koster omtrent 3,000 Kr., kunde det være paa Tide at faae omhyggelig undersøgt en saadan Indretning, om det dog nu ikke var tidsbærende at komme til en Forstaaelse af den Sag, der af alle Parter kunde anerkjendes for dog at være loblig. Jeg synes rigtignok, at naar man saa aldeles bestemt, navnlig ogsaa her i Salen, har udtalt sin Beklæggelse over, at

Folkethingets Udvalg saa længe har hyslet med Finantslovsforslaget, er dette meget mærkeligt, naar man samtidig iagttager, at vi i dette Thing, trods al anvendt Omhu ikke have formaaet at oversende Gendarmerilovsforslaget til det andet Thing i en Skikkelse, hvor intet Menneſte tvivlede om, hvad det var, man sendte over, og jeg synes derfor rigtignok, at det sidste Sted, hvor der skulde tales om Folkethingets Sendrægtighed, skulde være her. Jeg kan iøvrigt i det Hele henholde mig til, hvad der blev fremført fra det ærede Medlem fra Herning (Th. Nielsen), og jeg skal, da Tiden er saa fremstredt, fatte mig meget kort, idet jeg kun med Hensyn til de uhyre Krav, der ere stillede til vort Forsvarsvæsen, skal sige, at foraaendst jeg har kunnet stave og lægge sammen, have vi siden Ulykkesaaret 1864 og til den Dag i Dag anvendt lige omkring 400 Mill. Kr. for vort saakaldte Forsvarsvæsen, og jeg synes dog derfor, at det nu kan være paa Tide, at danske Mænd alvorlig søge at komme til en Forstaaelse af, hvad der skal gjøres i den Retning med Billigelse fra alle mulige Lag i Folket. Jeg skal endnu tillade mig at sige, at hele denne Maade at behandle Finantslovsforslaget paa, som vi her til Lands ere komne ind paa i de senere Aar, navnlig siden 1885, er i det Mindste for mig saa uforstaaelig, at det er noget vanstueligt for mig i det Hele taget at bevare Lysten til at sætte mig ind i det Hele, og jeg tror, at jeg tør udtale, at det turde være paa Tide, at den høie Regjering og det høie Landsting alvorlig søgte at komme til en Forstaaelse med det andet Thing, om vi dog ikke kunde komme ind i Tilstande, der af alle Parter og fra alle Sider anerkjendes at ligge indenfor Grundlovens Ramme. Jeg erklænder eller vedkjender mig, at der i dette Thing sidder saa mange fædrelandsfjendende Mænd, at det Forsøg, der vilde blive gjort i saa Henseende, vilde ikke være umuligt, naar det blev gjort for Alvor. Jeg veed ikke, om man her trøster sig ved eller tænker paa, at naar bare man holder Ørerne stive, vil nok det andet Thing komme til at give efter paa de store Strids spørgsmål, som staa Thingene imellem, men jeg skal ikke negte, at jeg i Dieblicket har den Tro, og at jeg formodentlig vedblivende vil beholde den, at det Dieblif aldrig vil komme, og jeg tror, at for hvert Aar, man udstyder den Mullaighed, der er til at komme til Forlig med Modstanderne, vil Kloften blive dybere og dybere, og til Sidst vil den blive uoverstigelig, hvilket jo dog aabenbart ikke kan være til Fordel for Noget, men maa være til Tab